

„Има нечег дивног у томе што се живи“

Најбољи дар који можемо да добијемо, по мом мишљењу, јесте живот. Сваки човек би требало да се захвали Богу што је жив и што се свакога јутра пробуди. Магија јутарњег сунца, мириса прве јутарње кафе, не може да се пореди ни са чим. Поготово у данашње време, треба да се захваљујемо што смо живи и да ценимо живот, јер живимо у времену које није нормално, људи су „отровани“, изгубљени, затворени. Данас не можете срести децу која се радују, трче по улицама, не друже се, ништа није исто као пре. Свет није безбедан. Школе нису безбедне, игралишта нису безбедна, човек у сопственој кући није безбедан. Данас је стрепња родитеља огромна, јер девет родитеља је послало своју децу у школу, мислећи да су тамо безбедна. Били су све, само нису били безбедни, никада се нису више вратили кући, нису се вратили у мајчин загрљај и нису добили очев пољубац. Деца која су невино отишла у бољи свет треба да нам буду пример да ценимо, да будемо срећни, да волимо, да уживамо свакога дана јер све то може да престане у једном тренутку, да постане само сећање и да остави само бол, тугу и таму иза себе. Мали Андрија који је обожавао живот, волео да свира, путује, игра тенис, имао огромне циљеве којих се није бојао је свој живот завршио баш у тренутку када је почео да живи. Родитељи, одевени у црно, бол у очима, празнина и тишина у стану у коме се свакога дана чуо смех и звук клавира, стан у коме је била само срећа, остала је само туга. Није заслужио да на овакав начин оде и да постане само сећање на веселог дечака пуног живота и љубави. Сада је на бољем и безбеднијем месту. Мајка која је остала без сина и без ћерке у једном дану, данас нема чему да се радује и смеје. Зато данас ценим живот више него икад. Ценим и радујем се сваком наредном дану, није битно колико проблема имам, да ли су ми оцене у школи добре, то је све сада небитно. Захвална сам што имам мајку која ме свакога петка дочекује кафом и спремљеним ручком, својим пријатељима који ме сваки дан засмејавају толико да ме стомак заболи. Дар да могу да тренирам оно што желим, да учим оно што волим је непроцењив. Данашња деца никада неће осетити шта је то бити цео дан напољу, дружити се, играти се јер то не умеју да раде. Телефон им је данас постао важнији од свега. Заостали су за тим друштвеним животом, асоцијални су постали. Живот треба ценити сваким даном, јутром, сваким уздахом, сваким тренутком, јер не знамо када ће то све постати само сећање.